

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3Co/27/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8120202251
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Šofranková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8120202251.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUD. Evy Šofrankovej a členov senátu JUDr. Zlaty Šimkovej a JUDr. Mariany Muránskej v spore žalobcu: A.. S. Z., E.. XX.XX.XXXX, I. O. XX, XXX XX S., zastúpená Z. Z., E.. XX.XX.XXXX, I. O. XX, XXX XX S., proti žalovaným: 1. J., S..X..F., U.. F. XXX/X, XXX XX J., U.: XX XXX XXX, právne zastúpený advokátskou kanceláriou JUDr. Juraj Klimčo a spol. s r. o., Bobot 176, IČO: 51123592 a 2. A. Z., I. S.Ď. XXX, L. - A., XXX XX L. - A., Č. X., o určenie nadobudnutia práva zodpovedajúceho vecnému bremenu, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č.k. 16C/9/2020-37 zo dňa 03.09.2020, v spojení s dopĺňacím rozsudkom Okresného súdu Prešov, č. k. 16C/9/2020-103 zo dňa 13.05.2021 takto jednohlasne

rozhodol:

I. Potvrdzuje rozsudok v spojení s dopĺňacím rozsudkom vo výroku I., II. a III.

II. Priznáva žalobkyni voči žalovanému v 1.rade nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom; v spojení s dopĺňacím rozsudkom, rozhodol, cit.:

„I. Súd určuje, že žalobkyňa ako vlastníčka parciel CKN XX a CKN XX, katastrálne územie F. a každý ďalší vlastníak a užívateľ týchto parciel majú právo zodpovedajúceho vecnému bremenu - právo prechodu, prejazdu a parkovania na parcele CKN X/X, ostatné plochy o výmere XXmX, nachádzajúce sa v katastrálnom území F., vytýčenej podľa geometrického plánu č. XXX/XXXX na parcelu T. XX, zastavané plochy a nádvoria o výmere XXX m2 a parcelu T. XX, zastavané plochy a nádvoria o výmere XXX m2, nachádzajúce sa na LV č. XXX, katastrálne územie F..

II. Žalovaný a každý ďalší vlastníak pozemku, na ktoré sa vzťahuje toto vecné právo je povinný strieť výkon práva prechodu, prejazdu a parkovania žalobcov cez parcelu T. X/X, ostatné plochy o výmere XXmX nachádzajúce sa v katastrálnom území F., vytýčenú podľa geometrického plánu č. XXX/XXXX na parcelu T. XX, zastavané plochy a nádvoria o výmere XXX m2 a parcelu T. XX, zastavané plochy a nádvoria o výmere XXX m2, nachádzajúce sa na LV č. XXX, katastrálne územie F..

III. Žalobkyňa má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

IV. súd konanie voči žalovanému v 2.rade z a s t a v u j e .

V. Vo vzťahu medzi žalobkyňou a žalovaným v 2. rade súd náhradu trov konania žiadnej zo strán nepriznáva.“

2. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa ust. § 3, § 129, § 130, § 134 ods. 1 - 3, § 151 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ako aj § 137 ods. 1 písm. c), § 145, § 251 ods. 1, § 255 ods. 1, 2 a § 257 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

3. Rozhodnutie odôvodnil zistením, že právnym predchodcom žalobkyne Z. Z. a A. Z. bolo dňa 9.12.1980 vydané Okresným národným výborom v Z. stavebné povolenie č. výst. XXXX/XX na stavbu rodinného domu na pozemku, parc. č. XX zapísaného na LV č. XXX, k. ú. F. a žiaden z účastníkov stavebného konania nemal k stavebnému povoleniu výhrady. Vlastníčkou susediaceho pozemku, parcely č. X/X - , ostatné plochy o výmere XX m², nachádzajúce sa v katastrálnom území F., bola v tom čase A. Z. (toho času už nebohá), naposledy bytom F. č. X, ktorá bola o vyššie uvedenom stavebnom povolení upovedomovaná a súhlasila, že právní predchodcovia žalobkyne budú užívať pozemok, parcelu č. X/ X (ďalej len „sporný pozemok“) na prechod k svojim nehnuteľnostiam. Súd vychádzal aj zo svedeckých výpovedí svedkov A. E. a O. Z., ktorí túto skutočnosť potvrdili, tiež z písomného súhlasného stanoviska A. Z. zo dňa 04. 12. 1980 (č. I. 18).

4. Súd prijal právny záver, že žalobkyňa preukázala naliehavý právny záujem, ktorý je podmienkou procesnej prípustnosti určovacej žaloby v zmysle § 137 písm. c) CSP. Podanú žalobu tak považoval za procesne vhodný nástroj, ktorý spor vyrieši. Vyrovnal sa s otázkou oprávnenej držby, pričom poukázal na to, že právní predchodcovia žalobkyne mali nepretržite v držbe po dobu viac ako 30 rokov sporný pozemok, cez ktorý sa realizoval prechod a vzhľadom na súhlasné stanovisko A. Z. zo dňa 04. 12. 1980 a na spomínané stavebné povolenie boli aj s ohľadom na postoj ostatných účastníkov stavebného konania dobromyseľní v tom, že im právo prechodu patrí. V zmysle § 151o OZ preto nadobudli výkon práva zodpovedajúceho vecnému bremenu vydržaním zvlášť v situácii, že vjazd bol a aj v súčasnosti je jediným možným prístupom k nehnuteľnostiam žalobkyne.

5. Moment plynutia dobromyseľnej držby začal dňom 04.12.1980, kedy bolo dané súhlasné stanovisko vtedajšej vlastníčky zaťaženej parcely (A. Z.), pričom tento súhlas bol daný výslovne a bezodplatne a od toho momentu právní predchodcovia žalobkyne nadobudli presvedčenie výkonu svojho práva dobromyseľne.

6. Z týchto dôvodov mal súd prvej inštancie za preukázané, že boli splnené podmienky pre existenciu oprávnenej držby tak ako to vyplýva z ustanovenia § 130 a § 134 Občianskeho zákonníka, teda bola tu vôľa nakladať s vecou ako s vlastnou a išlo aj o faktické ovládanie veci. Zároveň mal súd prvej inštancie preukázanú aj dobrú vieru držiteľa vychádzajúc z okolností prípadu, kedy sa jeho oprávnená držba opierala o existujúci právny dôvod, teda súhlas predošlej vlastníčky zaťaženej nehnuteľnosti. O trovách konania medzi žalobkyňou a žalovaným v 1.rade súd prvej inštancie rozhodol v zmysle zásady úspechu s poukazom na skutočnosť, že v konaní neboli zistené dôvody hodné osobitného zreteľa.

7. Dopĺňacím rozsudkom z 13.05.2021 súd konanie voči žalovanému v 2.rade zastavil z dôvodu späťvzatia žaloby voči nemu a o trovách konania medzi žalobkyňou a žalovaným v 2. rade rozhodol postupom podľa § 257 CSP. Dôvody hodné osobitného zreteľa súd videl v tom, že žalovaný v 2.rade bol len „vtiahnutý“ do konania a žalobkyňa si voči nemu ani trovy konania neuplatnila. Navyiac žalovaný v 2.rade počas celého konania súhlasil so žalobou, nemal námietky voči zriadeniu vecného bremena a žalovanou stranou bol len z dôvodu, že bol istý čas podielovým spoluvlastníkom k pozemku, parc. č. X/X.

8. Proti rozsudku súdu prvej inštancie proti výrokom I., II. a III. bolo podané odvolanie žalovaným v 1.rade, ktorý namietal, že súd prvej inštancie nevzal do úvahy námietky, argumenty žalovaného a s nimi sa ani nevyporiadal. Napriek tomu, že vec už bola zrušená Najvyšším súdom, súd prvej inštancie nedal odpoveď na otázku, či za právny titul vydržania pokladá stavebné povolenie alebo dohodu, či jednostranný súhlas. Poukázal na to, že žalobcovia uviedli v žalobe, že vjazd na parcelu si zriadili na základe rozhodnutia o umiestnení stavby, pričom tieto skutočnosti nemodifikovali. Žalobkyňa predložila súdu listinu s názvom „Súhlasné stanovisko zo dňa 04.12.1980“ až v roku 2020 napriek tomu, že

samotná žaloba bola podaná na súde už v roku 2014. Žalovaný poukázal na to, že len z bodoch 46, 47, 51, 53 a 54 možno zistiť skutkový stav a hodnotenie súdu, pričom v bode 46 konštatuje, že bolo vydané stavebné povolenie a strany vtedy v stavebnom konaní voči vydaniu rozhodnutia nenamietali. Takýmto rozhodnutím však nemohlo byť zriadené vecné bremeno. Ani z bodu 47 nevyplýva dôvodnosť záverov súdu prvej inštancie, pričom až v bode 51 súd konštatuje, že vzhľadom na súhlas pôvodného vlastníka nehnuteľnosti ako aj výpovede svedkov došiel k záveru, že tu bola dobromyseľná držba po dobu viac ako 30 rokov. Žalovaný ďalej uviedol, že toto súhlasné stanovisko bolo predložené až po 6. rokoch odo dňa podania žaloby, pričom žalobkyňa neuviedla prečo táto písomnosť nie je súčasťou spisu správneho orgánu. Preto sa javí tento postup ako špekulatívny, pričom súd nevykonal znalecké skúmanie tejto listiny bez akéhokoľvek odôvodnenia. Takýto postup súdu je dôvodom pre zrušenie napadnutého rozsudku. Pokiaľ by mal byť zachovaný princíp rovnosti zbraní, žalovaný nemohol uniesť dôkazné bremeno pokiaľ mu súd bezdôvodne odmietol vykonať ním navrhovaný dôkaz, ktorý nie je dôkazom druhoradým, ale dôkazom kľúčovým. V tomto prípade sa možno domnievať, že tu ide o vplyv rodinného príslušníka žalobkyne, zamestnankyne Okresnej prokuratúry v Z.. Z výpovedí svedkov A. E. a O. Z., ktoré sú úsečné, nevyplývajú skutočnosť, o ktoré sa súd opiera, nakoľko z ich výpovede vyplýva, že o súhlase vedeli len z počutia bez špecifikácie toho, kedy, kde a ako bol takýto súhlas či dohoda uzavretá. Zároveň súd v bode 53 svojho odôvodnenia určil deň 04.12.1980 ako deň, kedy začala plynúť dobromyseľná držba, ale nevzal do úvahy v dotknutom čase platnú právnu úpravu, kedy inštitút vydržania tu v tom čase neexistoval. Bol zavedený až novelou účinnou od 01.04.1983, avšak vo forme, že fyzická osoba vydržala vlastnícke právo či vecné bremeno pre štát. Až právna úprava od roku 1991 zaviedla dôsledky spojené s vydržaním. Rovnako žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno ani preukázania existencie naliehavého právneho záujmu na žiadanom určení. Žalovaný zároveň namietal, že predmetom vydržania môže byť len celá vec, ktorú musí mať držiteľ v oprávnenej držbe, pričom týmito námietkami sa súd prvej inštancie vôbec nezaoberal. Z týchto dôvodov je rozsudok arbitráry, nepreskúmateľný a neodôvodnený. Týmto konaním bolo porušené právo na spravodlivý proces a rozhodnutie súdu nebolo presvedčivé, neboli správne vyhodnotené dôkazy a odôvodnenie súdu je nenáležitá. Z týchto dôvodov navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, eventuálne žiadal žalobu zamietnuť a priznať žalovanému trovy konania.

11. Vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyňa uviedla, že Najvyšší súd Slovenskej republiky v odôvodnení svojho uznesenia, ktorým zrušil rozsudok odvolacieho súdu konštatoval nedostatočne odôvodnenú skutočnosť, že držiteľ bol počas vydržacej doby skutočne dobromyseľný, pričom po dôslednom dohľadani starších dokumentov sa žalobkyňi podarilo nájsť listinu, ktorá preukazuje písomné prehlásenie vlastníčky pozemku a táto listina, ktorej obsah korešponduje aj s obsahom ostatných úradných listín jednoznačne a nepochybne preukazuje dôvody a začatie plynutia dobromyseľného užívania. Pokiaľ by písomný súhlas vtedajšej vlastníčky neexistoval, nebolo by vydané ani územné rozhodnutie ani stavebné povolenie v prospech stavebníkov na výstavbu domu. Rovnaké skutočnosti vyplývajú aj z výpovedí svedkov, ktoré boli v konaní vykonané. Uviedla, že v súvislosti s údajným vplyvom príbuzného zamestnankyňa Okresnej prokuratúry v Z. sa jedná o klamstvá s cieľom ovplyvniť rozhodnutie v prospech žalovaného, na čo už reagovala podaním trestného oznámenia. Navrhla, aby odvolací súd rozsudok potvrdil.

12. Z týchto dôvodov navrhla, aby odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok.

13. Žalovaný sa k replike žalobkyne k odvolaniu nevyjadril v lehote, napriek výzve súdu prvej inštancie.

14. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) v zmysle zásad uvedených v § 470 ods. 1 a 2 CSP, vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal rozsudok v napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke, najmenej 5 dní vopred a došiel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

15. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo

argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

16. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností prijal správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdom prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP) .

17. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je konzistentné a jednoznačnými argumentmi podporil záver, ku ktorému dospel, pričom k celkovej presvedčivosti rozhodnutia súdu prvej inštancie možno uviesť, že premisy zvolené v rozhodnutí, ako aj závery, na základe ktorých k týmto dospel, sú pre nielen právnickú, ale aj laickú verejnosť prijateľné a racionálne; zároveň aj spravodlivé a presvedčivé. Právne závery sú v súlade s vykonanými skutkovými zisteniami a celkovo možno konštatovať, že napadnuté rozhodnutie, pokiaľ sa týka rozsahu jeho odôvodnenia je v súlade s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ale aj čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

18. Podľa § 470 ods. 1 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len CSP), ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 prvej vety CSP, právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona zostávajú zachované.

19. K zákonnému a spravodlivému posudzovaniu okolností vydržania odvolací súd poukazuje na nižšie uvedené:

Nález Ústavného súdu ČR, IV. ÚS 1241/12: 14. Funkci soudů a justice obecně je poskytovat ochranu právům jednotlivce (článek 90 Ústavy ČR), v materiálním právním státě pak ochranu i základním právům (článek 4 Ústavy ČR). Ne vždy jsou všechna základní práva přímo vykonatelná a působí vůči jednotlivci bezprostředně. V některých případech působí pouze zprostředkovaně skrze jednotlivé normy jednoduchého práva tak, že jednoduchým právem „prozařují“. Tak je tomu ve vztazích horizontálních, tedy ve vztazích, které nejsou založeny na nadřízenosti a podřízenosti, tj. ve vztazích, v nichž jsou si jejich účastníci rovni. Proto při výkladu či aplikaci jednoduchého práva na takové vztahy jsou soudy povinny toto prozařování pečlivě vážít a brát v potaz tak, aby současně dostály své povinnosti poskytovat ochranu jak právům v rovině jednoduchého práva, tak právům základním [srov. nález sp. zn. I. ÚS 185/04 ze dne 14. 7. 2004 (N 94/34 SbNU 19)]. Nelze proto tolerovat formalistický postup, jímž se za použití sofistikované argumentace odůvodňuje zřejmá nespravedlnost. Obecný soud není absolutně vázán doslovným zněním zákona, nýbrž se od něj smí a musí odchýlit, pokud to vyžaduje účel zákona, historie jeho vzniku, systematická souvislost nebo některý z principů, jež mají svůj základ v ústavně konformním právním řádu jako významovém celku; povinnost soudů nalézat právo neznamena pouze vyhledávat přímé a výslovné pokyny v zákonném textu, ale též povinnost zjišťovat a formulovat, co je konkrétním právem i tam, kde jde o interpretaci abstraktních norem a ústavních zásad [srov. např. nález sp. zn. Pl. ÚS 21/96 ze dne 4. 2. 1997 (N 13/7 SbNU 87; 63/1997 Sb.)].

Ústavní soud považuje za samozřejmé a určující pro nalézání práva, že vždy je nezbytné vycházet z individuálních, tedy na konkrétních skutkových zjištěních založených rozměrů každé soudem projednávané věci. Mnohé případy a jejich specifické okolnosti mohou být značně komplikované a netypické; to však nevyvazuje obecné soudy z povinnosti učinit vše pro spravedlivé řešení, jakkoliv se to může jevit složité [srov. nález sp. zn. Pl. ÚS 34/09 ze dne 7. 9. 2010 (N 187/58 SbNU 647), odst. 22., a nález sp. zn. II. ÚS 3168/09 ze dne 5. 8. 2010 (N 158/58 SbNU 345), odst. 21.]. Spravedlnost musí být v procesu, kterým soud interpretuje a aplikuje právo, vždy přítomna jako hodnotový činitel. Spravedlnost je hodnotovým principem, který je společný všem demokratickým právním řádům [srov. nález sp. zn. I. ÚS 643/04 ze dne 6. 9. 2005 (N 171/38 SbNU 367), nález sp. zn. II. ÚS 3168/09 ze dne 5. 8. 2010 (N 158/58 SbNU 345), odst. 25.]. Nad každým utvářením soudního rozhodnutí klene se dvojí imperativ: rozhodnutí musí být nejen zákonné, ale především spravedlivé. Úkolem soudu je právě rozpoznat skrze zákon spravedlnost.

Ústavný súd zdôrazňuje, že taký výklad § 134 v spojení s § 130 Občianskeho zákonníka, ktorý vo svojich dôsledkoch v značnom rozsahu a podstatným spôsobom vylučuje možnosť nadobudnutia vlastníckeho práva k pozemku vydržaním, treba považovať jednoznačne za neprípustný reštriktívny, nerešpektujúci podstatu a zmysel zákonného inštitútu vydržania, a teda za ústavne neakceptovateľný. Ústavný súd konštatuje, že špecifika sťažovateľovej veci a dĺžka uplynutého času vyvažujú nedôslednosť týkajúcu sa formálnych náležitostí prevodu a držba tak môže byť považovaná za oprávnenú. Možno dodať, že

napriek tomu, že v predmetnej veci získal sťažovateľ na základe ústnej zmluvnej dohody pozemok, ktorý mal v dlhodobej nerušenej a pokojnej držbe, nie sú prítomne signály zneužitia inštitútu vydržania, napr. nedôveryhodné dokumenty či svedectvá. Ďalej považuje ústavný súd za podstatné zdôrazniť, že pri ústavne konformnom výklade dobromyseľnosti držby treba skúmať, či držiteľ mohol byť objektívne presvedčený o tom, že držanú vec poctivým spôsobom nadobudol. Nemôže byť teda rozhodujúce, že pritom nesplnil zákonne podmienky. Za poctivý spôsob nadobudnutia veci treba považovať také nadobudnutie, ktoré je v súlade s dobrými mravmi. Spravidla je preto rozhodujúce, že držiteľ za držanú vec zaplatil dohodnutú sumu, prípadne poskytol iné dohodnuté plnenie, alebo preukázateľne išlo o dar ako bezodplatne plnenie. (nálež ÚS SR sp. zn. II. US 484/2015 z 14.11.2018).

20. Odvolací súd dospel k záveru, že v prejednávanej veci nezistil vadu nevykonania dôkazu, pretože nevykonaním navrhovaného dôkazu by k porušeniu práva na spravodlivý proces mohlo dôjsť len vtedy, ak by záver o jeho nevykonaní bol zjavne neodôvodnený, chýbala by mu predchádzajúca racionálna úvaha vychádzajúca z priebehu konania a stavu dokazovania v jeho rámci, či ak by jeho nevykonaním bola strana postavená do podstatne nevýhodnejšej pozície ako druhá strana v konaní (I. ÚS 350/08), pričom podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie primeraným spôsobom odôvodnil, v dostatočnom rozsahu splnenie podmienok vydržania práva prechodu.

21. Právo na spravodlivý proces je veľmi široko koncipovaný pojem, pričom medzi jeho zložky možno zaradiť práva ako prístup k súdu, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na poučenie o procesných právach, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, ako aj ďalšie iné. Porušenie akéhokoľvek čiastkového práva strany sporu postupom súdu predstavuje pochybenie zo strany súdu. O porušenie práva na spravodlivý proces zo strany súdu však ide len vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci realizáciu práv strany sporu dosiahne takú intenzitu, ktorá jednoznačne odôvodní záver, že celé konanie sa javí ako nespravodlivé. Konkrétne konanie súdu preto musí byť hodnotené v kontexte celého konania. S prihliadnutím na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že namietané konanie súdu nenapĺňa znaky porušenia práva odvolateľa na spravodlivý proces aj s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti.

22. Dokazovanie je časť občianskeho súdneho konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje i právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd v občianskom súdnom konaní nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 185 CSP), nie účastníkov konania. Ak teda súd prvej inštancie odmietol vykonať navrhnuté, konal v rámci svojej právomoci. Túto skutočnosť odôvodnil s poukazom na zásadu hospodárnosti no rozhodol vecne správne, s čím sa odvolací súd stotožňuje.

23. V zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd jednou so všeobecných záruk spravodlivého prejednanie veci pred súdom je zásada „rovnosti zbraní“. Táto zásada zabezpečuje, aby v súdnom konaní mali jeho účastníci rovnaké postavenie. „Rovnosť zbraní“ spočívajúca v rovnakom postavení účastníkov súdneho konania sa prejavuje v procesnoprávnom postavení účastníkov konania, v spôsobe a rozsahu dokazovania a v iných oblastiach spojených so súdnym uplatňovaním práva. Zachovanie „rovnosti zbraní“ z pohľadu spôsobu a rozsahu vykonávaného dokazovania sa týka aj oprávnenia účastníkov konania navrhovať dôkazy. Možnosť navrhovania dôkazov je spojená s princípom dôkazného bremena, ktorého úspešnosť sa v súdnom spore viaže na schopnosť predložiť adekvátne dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Výber dôkazných prostriedkov je na vôli účastníka konania, no o tom, ktoré z navrhovaných dôkazov budú vykonané a ktoré nie, rozhoduje súd podľa svojej voľnej úvahy. Obsahom záruky na spravodlivý súdny proces z pohľadu oprávnenia navrhovať dôkazy je limitovanie tejto voľnej úvahy súdu. Týmto limitom je požiadavka, aby nevykonanie navrhnutých dôkazov alebo vykonanie iných dôkazov nepostavilo účastníka konania do jasne nevýhodnejšej pozície v porovnaní s jeho odporcom v súdnom spore (rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Feldbrugge c. Holandsko z roku 1986). V súvislosti s rozhodnutím súdu, ktoré z navrhovaných dôkazov vykoná a ktoré nie, to teda znamená, že účastník konania nesmie byť týmto rozhodnutím znevýhodnený oproti druhému účastníkovi. Podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky nevykonanie účastníkom navrhnutého dôkazu môže byť porušením základného práva na spravodlivé súdne konanie dokonca aj bez priamej spojitosti s porušením zásady „rovnosti zbraní“. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom náleze z 26. januára 2010 sp. zn. III. ÚS 332/09 vyslovil názor, že nevykonanie navrhovaného

dôkazu, ak tento mohol mať vplyv na posúdenie skutkového stavu, ktorý z doteraz vykonaných dôkazov nemožno bezpečne ustáliť, je porušením práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Nakoľko skutkový stav bol pre rozhodnutie vo veci ustálený ako dôvodný je nepochybne nutné zhodnotiť postup súdu prvej inštancie, keď zamietol návrh žalovaného na pribratie grafológa do konania. Ani prípadný záver o nepravosti podpisu na listine nazwanej „súhlasné stanovisko“ nemôže v kontexte ostatných dôkazov privediť priaznivejšie rozhodnutie vo veci pre žalovaného.

24. Odvolacou námietskou bolo, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je nepreskúmateľné. Je potrebné uviesť, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva ako aj z rozhodnutí Ústavného SR totiž vyplýva, že tak základné právo podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/2006); právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov; ktoré by popreli zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd pritom musí súčasne vychádzať z materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (vid. IV. ÚS 1/2002, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07). Z práva na spravodlivé súdne konanie v tejto súvislosti vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietskami, argumentmi a návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS46/05, II. ÚS 76/07). 20. Odvolací súd dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie spĺňa vyššie uvedené kritéria pre odôvodnenie rozhodnutí, a preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľný. Odôvodnenie rozsudku zodpovedá základnej štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Následnosti jednotlivých častí odôvodnenia a ich obsahové (materiálne) náplne zakladajú súhrne ich zrozumiteľnosť i všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Súd jasne a dostatočne vysvetlil právne dôvody, pre ktoré žalobu žalobcu zamietol. Preto neobstojí odvolacia námiетка nedostatočnej odôvodnenosti a nepreskúmateľnosti rozsudku súdu prvej inštancie.

25. Rovnako námiетка arbitrárnosti nebola dôvodná. Z judikatúry vyplýva, že arbitrárnosť a zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí všeobecných súdov je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokovávaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov, a obranou proti takému uplatneniu (napr. IV. ÚS 115/03). Pritom uvedené nedostatky musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 Ústavy SR.

26. Podľa slovníka cudzích slov „arbitrárny“ (franc.) znamená „ľubovoľný, javiaci sa ako ľubovoľný, bez rozumnej opory, závislý len na individuálnom rozhodnutí, ako sa človeku chce, nie na všeobecne platných dôvodoch“.

27. Synonymom slova „arbitrárny“ je slovo „svojvoľný“. Podľa judikatúry Ústavného súdu SR, arbitrárne rozhodnutie všeobecného súdu znamená, najmä

- extrémny nesúlad právnych záverov s vykonaným dokazovaním skutkovými a právnymi zisteniami,
- interpretácia, ktorá je v extrémnom nesúlade s obsahom právnej praxe (odklon od ustálenej judikatúry), bez toho, aby boli dostatočne odôvodnené dôvody, na základe ktorých súd odmietol stabilizovanú výkladovú prax,
- nerešpektovanie kogentnej normy, interpretácia, ktorá je v extrémnom rozpore s prioritami spravodlivosti (predpojatý formalizmus),
- hodnotenie dôkazov vykonané bez akéhokoľvek akceptovateľného racionálneho základu tak, že z nich pri žiadnej možnej interpretácii nevyplývajú prijaté skutkové základy

28. Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že v odôvodnení napadnutého rozhodnutia súd prvej inštancie zrozumiteľným spôsobom uviedol relevantné dôvody svojho rozhodnutia. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné,

pretože sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam.

29. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že odvolateľ sa s právnym názorom súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia súdu (porovnaj napr. I. ÚS 188/06).

30. Vydržanie je osobitný spôsob nadobudnutia vlastníctva. V prípade splnenia zákonom určených podmienok dochádza k nemu priamo zo zákona, nevyžaduje sa k tomu rozhodnutie štátneho orgánu. K tomu, aby bolo možné nadobudnúť vlastnícke právo vydržaním musia byť splnené zároveň tieto zákonné predpoklady : a) nadobúdateľ je oprávneným držiteľom veci po celú vydržaciú dobu, b) nepretržitosť vydržacej doby, ktorou je neprerušovaný stav užívania predmetu vydržania počas zákonom stanovenej doby, c) spôsobilý predmet vydržania. Predpokladom vydržania je skutočnosť, že držiteľ je so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný, že mu vec alebo právo patrí. Posúdenie toho, či držiteľ je so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný, že mu vec patrí, nemôže vychádzať len z posúdenia subjektívnych predstáv držiteľa. Dobromyseľnosť držiteľa musí byť posudzovaná aj z objektívneho hľadiska, t. j. či držiteľ pri zachovaní náležitej opatrnosti, ktorú možno s prihliadnutím na okolnosti konkrétneho prípadu na každom subjekte požadovať, mal alebo mohol mať pochybnosti, že užíva veci, ktorých vlastníctvo nenadobudol. Oprávnená držba sa nemusí nevyhnutne opierať o existujúci právny dôvod, stačí ak tu bol i domnelý dôvod (titulus putativus), teda, ide o to, aby držiteľ bol so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný, že mu taký právny titul svedčí./ por.rozh. NS SR sp.zn. 2 Cdo 271/2007/

31. Podľa názoru odvolacieho súdu záver NS SR vyjadrený v konaní pod sp.zn. 5 Cdo 49/2010 o tom, že bez písomnej zmluvy nemožno nadobudnúť vydržaním vlastnícke právo k nehnuteľnosti bol prekonaný neskorším nálezom ÚS SR sp. zn. II. US 484/2015 z 14.11.2018 ako je citované vyššie, preto nebolo dôvodné dokazovať autenticitu listiny nazvanej „súhlasné stanovisko“ , ktorú namietal žalovaný.

32. Z celkového hodnotenia dôkazov podľa názoru odvolacieho súdu nie je relevantné to, či existuje alebo by aj neexistovala listina s názvom „Súhlasné stanovisko“, nakoľko ako vyplýva z citovaného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky... „dobromyseľnosť vstupu do oprávnenej držby nemusí byť založená len na existencii písomnej listiny.“ Z týchto dôvodov bol postup súdu prvej inštancie v súlade so zásadou hospodárnosti, pokiaľ nenariadil doplnenie dokazovania znalcom z odboru grafológie. Navyiac, aj keby listina „Súhlasné stanovisko zo dňa 04.12.1980“ nebola žalobkyňou v priebehu konania predložená, z dôkazu listiny vydanej Okresným národným výborom - odbor výstavby a územného plánovania Z. zo dňa 03. 11. 1980 „Územné rozhodnutie o umiestnení stavby“ z bodu 1 vyplýva (č. I. 11 spisu), že otázka prístupu zo štátnej cesty k pozemku vo vlastníctve žalobkyne bola už pred samotným vydaním stavebného povolenia v prospech právnych predchodcov žalobkyne riešená (prístup na pozemok, parcelu C. bude riešený cez pozemok, parcelu C. X o šírke cca 5 m). Vlastníčkou pozemku C. X bola v tom čase A. Z. (právna predchodkyňa žalovaných), ktorá o stavebnom povolení bola upovedomená, nenamietala voči nemu, a preto je dôvodný záver, že právni predchodcovia žalobkyne užívali sporný pozemok na prechod k svojim nehnuteľnostiam od roku 1980 nerušene s vedomím, že im právo prechodu po spornom pozemku patrí.

33. K odvolacej námietke o nepreukázaní naliehavého právneho záujmu, odvolací súd s poukazom na bod 48 odôvodnenia súdu prvej inštancie uvádza, že s týmto sa v celom rozsahu stotožňuje a považuje z týchto dôvodov odvoláciu námietku žalovaného za nedôvodnú.

34. Odvolací súd sa nezaoberal tvrdenou skutočnosťou údajného vplyvu rodinného príslušníka, nakoľko podľa obsahu tohto podania nejde o vznesenie námietky zaujatosti v zmysle § 52 Civilného sporového poriadku.

35. Závery prijaté vo vzťahu k nadobudnutiu vlastníckeho práva vydržaním rovnako platia aj pre otázku nadobudnutia práva zodpovedajúceho vecnému bremenu vydržaním, preto citované rozhodnutia sú priamo aplikovateľné na prejednávaný prípad. Pokiaľ sa týka skutočnosti, že je potrebné zodpovedať na otázku, či bolo titulom pre vstup do držby rozhodnutie orgánu v stavebnom konaní alebo stanovisko vtedajšej vlastníčky pozemku, odvolací súd uvádza, že tieto skutočnosti treba vyhodnotiť v ich vzájomnom súlade, nakoľko nie je možné formalisticky rozdeľovať to, či v žalobe je uvedené, že žalobkyňa odvádza svoju dobrú vieru od jedného či druhého aktu, ktorých časový rozptyl je niekoľko

dní. V danom prípade vychádzajúc zo všetkých okolností prípadu je nepochybné, že bol daný súhlas zo strany vtedajšieho vlastníka na to, aby vlastníci oprávneného pozemku využívali právo zodpovedajúce vecnému bremenu vo forme prechodu, prejazdu, resp. parkovania na vyznačenej parcele, a preto vyhodnotil túto odvoláciu námietku odvolací súd ako nedôvodnú.

36. Pokiaľ sa týka otázky uplynutia vydržacej doby, k uvedenému sa odvolací súd vyjadril už v predošlom rozhodnutí, pričom niet dôvodu na týchto záveroch nič meniť.

37. Z vykonaného dokazovania nepochybne vyplynul záver, že právna predchodkyňa žalovaného A. Z. ako vlastníčka pozemku, parcely č. X/X zapísanej na LV č. XXXX, k. ú. F., na ktorom viazne vecné bremeno, v čase pred začatím výstavby rodinného domu právnych predchodcov žalobkyne, v roku 1980, manželom Z. a A. Z., udelila súhlas na prechod cez jej pozemky (na pozemky, parc. č. XX a XX; čl. I. 18 spisu). Táto skutočnosť vyplynula zo záverov vykonaného dokazovania. V predmetnom konaní, ale aj z konania Okresného súdu Prešov, sp. zn. 15C/394/2014, v ktorom konaní sa jednalo o totožnú situáciu (totožný žalovaný), išlo o prechod cez pozemok, parcelu, ktorej vlastníčkou v minulosti bola A. Z.. Odvolací súd vychádzal z týchto záverov, predmetný dôkaz nebol žiadnym spôsobom spochybnený stranou žalovanou a zo strany žalovanej strany neboli navrhnuté ani ďalšie dôkazy, ktoré by mali vyvrátiť predmetnú skutočnosť, teda existenciu písomnej listiny potvrdzujúcu súhlas vlastníka pozemku so zriadením práva prechodu cez jeho pozemok. Tento záver je nepochybne potvrdený aj svedeckými výpoveďami A. E., O. Z., ktoré potvrdzujú, že počas svojho života A. Z. nikdy nebránila prechodu právnym predchodcom žalobkyne cez jej pozemok, čo nepochybne podporuje aj prezentovaná existencia písomnej listiny (súhlasné stanovisko zo dňa 04.12.1980), ktorá korešponduje aj so stavebným povolením a ktorá nepochybne bola spôsobilá založiť vnútorné presvedčenie právnych predchodcov žalobkyne v tom, že im oprávnené patrí právo zodpovedajúce vecnému bremenu. Z obsahu dokazovania vyplynulo, že k tejto skutočnosti malo dôjsť koncom roka 1980, teda v čase pred začatím výstavby, resp. stavebného konania vo veci výstavby rodinného domu právnych predchodcov žalobkyne. Preto je nutné na takto zistený skutkový stav aplikovať právnu úpravu, ktorú citoval súd prvej inštancie. Nepochybne ide o spôsobilý predmet vydržania v zmysle ust. § 151o ods. 1 Občianskeho zákonníka, kedy sa právo zodpovedajúce vecnému bremenu môže nadobudnúť tiež výkonom práva, teda jeho vydržaním. Zároveň musí ísť o držbu oprávnenú a musí byť táto nepretržitá počas zákonom ustanovenej doby. Oprávnenosť držby nepochybne bola v konaní preukázaná vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, teda, že nebolo vyvrátené tvrdenie o tom, že existovala dohoda o práve prechodu, od ktorej sa nepochybne odvíjala dobrá viera právnych predchodcov žalobkyne. Zároveň títo nepochybne fakticky vykonávali toto právo a bola to aj ich vôľa nakladať s týmto právom ako im patriacim.

38. Pokiaľ sa týka ustálenia okamihu vzniku práva zodpovedajúceho vecnému bremenu, treba vychádzať z vtedy platnej právnej úpravy, kedy Občiansky zákonník držbu a vydržanie až do novelizácie zákonom č. 131/1982 Zb., t. j. do 01.04.1983 neupravoval. Až uvedená novela Občianskeho zákonníka v § 132a a § 135a opätovne upravila ochranu držby a vydržania s možnosťou započítania času predchádzajúcej nepretržitej držby pred 01.04.1983 s tým, že tento čas sa neskončil skôr než 01.04.1984. V danom prípade, pokiaľ z vykonaného dokazovania bolo nepochybne preukázané, že k udeleniu súhlasu došlo v roku 1980, podľa interporálnych ustanovení bolo možné započítať aj čas pred nadobudnutím účinnosti novely Občianskeho zákonníka, t. j. aj pred 01.04.1983 a pokiaľ začala táto vydržacia doba plynúť v roku 1980, uplynula v roku 1990. Nepochybne teda najneskôr 01.01.1991, ex lege vzniklo v prospech právnych predchodcov žalobkyne právo zodpovedajúce vecnému bremenu tak, ako to správne konštatoval súd prvej inštancie a následne toto právo patrí aj žalobkyňi. Právni predchodcovia, rodičia žalobkyne, vykonávali právo a správali sa takým spôsobom, že so zreteľom ku všetkým okolnostiam išlo o dobrú vieru, že sú subjektmi vykonávaného práva. Uvedenému svedčí aj skutočnosť, že otec žalobkyne (pôvodný žalobca v 1.rade) na pozemku, po parcele č. X/X - ostatná plocha o výmere XX m², zapísanej na LV č. XXXX, k. ú. F. vybudoval pevný základ asfaltový výjazd (betón a asfalt), ktorý slúži na prístup od hlavnej cesty.

39. Pokiaľ sa týka skutočností ohľadom záveru toho, či držiteľ skutočne „bol“ so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný, že mu vec alebo právo patrí, odvolací súd uvádza, že tento záver nepochybne vyplýva z obsahu spisu, a to jednotlivých listinných dôkazov, že od roku 1980 žalobcovia prechod a prejazd po tejto ceste užívali nerušene a v dobrej viere a počas tohto obdobia nikto zo žalovaných, ani právnych predchodcov nenamietal neoprávnené užívanie tejto nehnuteľnosti. Rovnako tento záver vyplýva aj z výsluchu Z. Z. na pojednávaní dňa 13.01.2016, ktorý uviedol, že sporný pozemok od

roku 1980 slúžil ako prístup k jeho domu s tým, že medzi stranami neboli žiadne spory. Takto to fungovalo stále, pričom spory nastali až v čase, keď sa podielovým spoluvlastníkom sporného pozemku stala spoločnosť S.-C., s. r. o. titulom kúpnej zmluvy z 03.03.2015 a následne žalovaný titulom kúpnej zmluvy z 30.01.2017. Uvedenému svedčí aj vyjadrenie pôvodného žalovaného v 2.rade ako podielového spoluvlastníka sporného pozemku (do roku 2018), ktorý súhlasil s návrhom a uviedol, že nie sú z jeho strany nijaké výhrady k žalobe. Z uvedeného možno dospieť k záveru, že medzi stranami sporu ani nebola spornou otázkou, či počas vydržacej doby držiteľ bol dobromyseľný (žalovaného námietky sa koncentrovali len na vstup do držby), nakoľko tento záver je jednoznačne spätý s otázkou toho, či pri vstupe do vydržania mohol takúto dobromyseľnosť nadobudnúť.

40. K námietke, že predmetom vydržania môže byť len celá vec odvolací súd uvádza, že v danom prípade ide o vydržanie práva zodpovedajúceho vecnému bremenu podľa § 151o OZ, kedy toto právo možno nadobudnúť vydržaním. V takomto prípade sa nevydržala vec ako taká, ale právo prechodu po nehnuteľnosti, ktoré je identifikované geometrickým plánom č. XXX/XXXX. Z uvedeného je zrejmé, že táto odvolacia námietka je nedôvodná. Odvolací súd poukazuje na rozhodnutie R 28/1986, z ktorého vyplýva, že ak sa vecné bremeno zriaďuje k časti pozemku, vyznačuje sa táto časť pozemku na geometrickom pláne, ktorý je potom súčasťou listiny o právnom úkone, ktorým sa vecné bremeno zriaďuje.

41. Imanentným znakom právneho štátu je aj princíp právnej istoty (napr. PL.ÚS 36/95), ktorého súčasťou je tiež požiadavka, aby sa na určite právne relevantnú otázku pri opakovaní rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď (napr. I. ÚS 87/93, PL.ÚS 16/95, II. ÚS 80/99). Diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť je ústavne neudržateľná (PL. ÚS 6/04, III. ÚS 328/05). Ak všeobecný súd rozhodol v zásade v identických veciach na základe analogických skutkových zistení s diametrálne odlišným výsledkom a svoj názorový posun primeraným spôsobom neodôvodnil, je jeho rozhodnutie v rozpore s Ústavou chráneným princípom právnej istoty a porušuje právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods.1 Ústavy a čl. 6 ods.1 Dohovoru (porovnaj Nález Ústavného súdu SR z 29.05.2013, sp.zn. I. ÚS 564/2012). K predmetnej otázke sa Ústavný súd vyjadroval opakovane, napríklad v Náleze z 30.01.2013 sp.zn. III. ÚS 55/2012, z 22.11.2011 sp.zn. IV. ÚS 499/2011. Právna istota je stav, v ktorom každý, môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. Ak sa spor na základe prihliadnutia na prípadné skutkové a právne osobitosti prípadu rozhodne inak, každý má právo na dôkladné a presvedčivé odôvodnenie tohto odklonu. Odvolací súd poukazuje aj na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp.zn. 3Co/129/2018 z 13.11.2018 v totožnom spore, s totožným žalovaným, kde bolo určené, že vydržaním bolo nadobudnuté právo zodpovedajúce vecnému bremenu prechodu a prejazdu po rovnakom pozemku.

42. To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry ESLP. Judikatúra tohto súdu však nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Zodpovedané majú byť len tie otázky, ktoré majú pre vec zásadný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998. Ústavný súd SR vyslovil, že: "súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu". (porovnaj IV. ÚS 115/03). S poukazom na uvedené odvolací súd nepovažoval za potrebné sa vyjadrovať k ostatným dôvodom odvolania, nakoľko tieto sú pre rozhodnutie v merite veci bez významu.

43. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP. Žalobkyňa bola v odvolacom konaní plne úspešná, preto má nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 1000 %.

44. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).